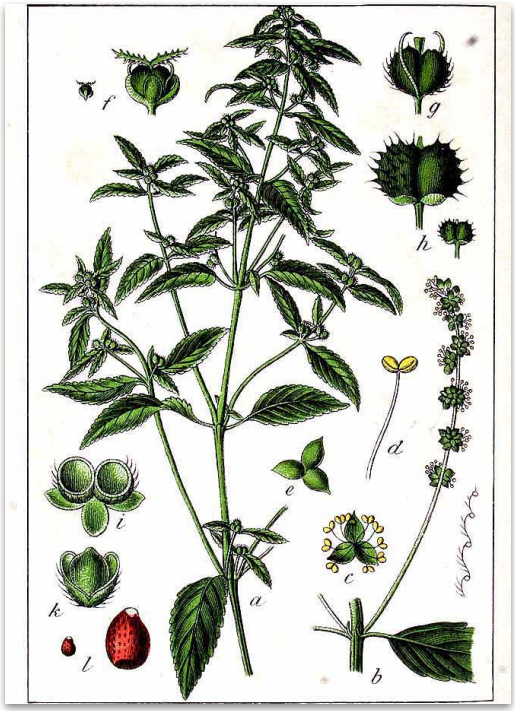
Mercurialis annua L., 1753

- mercurial, basallo, varredoiro, melucho
- mercurial, mercurial negro
- urteroko-merkuriarra
- melcoratge, malcoratge, morquerol
- annual mercury
- mercurial, barredoiro, basalho, urtiga morta

ESTADO DE CONSERVACIÓN

EX ES CR EP VU CA **PM**

EX: en perigo de extinción; **ES**: extinta en estado silvestre; **CR**: en perigo crítico; **EP**: en perigo; **VU**: vulnerable; **CA**: case ameazada; **PM**: preocupación menor

DIVISION	CLASE	ORDE	FAMILIA	XÉNERO
Magnoliophyta	**Magnoliopsida**	**Malpighiales**	**Euphorbiaceae**	***Mercurialis***

ORIXE

Europa.

CARACTERÍSTICAS

Porte herbáceo. Posúe unha única raíz principal tipo pivotante con fibras delgadas. É unha planta anual, con talos erectos e ramificados dende a base, que poden acadar os 30-50 cm de alto. As follas presentan unha disposición oposta, teñen unha forma ovalado-lanceolada, a marxe é dentada e poden aparecer pequenos cilios nos bordos. O pecíolo é relativamente curto e aparecen dúas follas por cada nódulo. As flores masculinas agrúpanse en espigas con glomérulos múltiples sostidos por pedúnculos. As femininas atópanse nas axilas das follas, solitarias ou en pequenos verticilios (2-3) cortamente pedunculados e os sépalos nas flores femininas son ovados e esbrancuxados. A floración ocorre no verán-outono. O froito ten forma de cápsula lixeiramente protuberada na superficie, tipicamente con 2-4 lóculos e contén sementes ovoides, rugosas e de cor gris escura.

HÁBITAT

Crece en solos húmidos e frecuentemente alterados polo ser humano: bordos de camiños, cunetas ou zonas cultivadas.

DISTRIBUCIÓN

Orixinaria do Mediterráneo e do Oriente Medio. Actualmente está globalmente naturalizada en zonas temperadas.

CURIOSIDADES

É unha planta tóxica tanto para humanos como para animais. Tradicionalmente foi empregada como laxante, mais o seu uso en medicina é arriescado debido á súa toxicidade.